INŠTITUT ZA NEPOMEMBNE MERITVE

Avtobiografska parodija

POSVETILO

INŠTITUT ZA
NEPOMEMBNE MERITVE

Posvečeno vsem ženam, možem, partnerjem, otrokom in družinam, ki prenašajo svoje kolesarje.

Tistim, ki poslušajo o vatih, gramih, FTP-jih, tlaku v pnevmatikah in opremi, katere cena jim je bila predstavljena samo približno.

Tistim, ki vedo, da »samo dve uri« ne pomenita dveh ur in da »čisto na izi« ni opis intenzivnosti, ampak opozorilo.

Predvsem pa tistim, ki jih pri vsem tem celo podpirajo.

Brez vas bi bili naši kolesarji morda bolj normalni. Zagotovo pa počasnejši.

Če ima človek en merilnik moči, želi vedeti, koliko vatov proizvaja.
Če ima dva, želi vedeti, kateri laže.
Če ima tri, je že ustanovil majhen inštitut.

26.9.2026

1

. . .

0,0 kilometra.
Start čez dvanajst sekund.
Andrej je pogledal Garmin.

. . .

Andrej je stal na startu Strme rebri in tehtal približno štiriinsedemdeset kilogramov.

Približno zato, ker tisto jutro ni mogel na stranišče.

To ga je motilo.

Ne zdravstveno. Tekmovalno.

Nekje v njegovem prebavnem sistemu je bila masa, ki jo bo moral naslednjih osem kilometrov in pol premikati navzgor proti gravitaciji. Koliko mase, ni vedel. To ga je motilo še bolj.

Na kolesu je v zadnjih mesecih odstranil precej gramov. Nekateri so bili dragi. Nekateri zelo dragi. Nobenega ni kupil tako poceni, kot bi se lahko znebil teh.

Poskusil je še enkrat pred odhodom od doma.

Nič.

Njegovo črevo očitno ni razumelo pomembnosti dogodka.

Na krmilu je imel Garmin. V pedalih merilnik moči. Okoli prsnega koša merilnik srčnega utripa. Telefon je beležil še nekaj drugih stvari.

Andrej je bil eden najbolje nadzorovanih sesalcev v Loški dolini. Manjkal mu je samo senzor črevesja.

Pred njim je bil cilj. 320 vatov bi bilo dobro. 310 sprejemljivo. 300 bi bilo razočaranje.

To so bile številke, ki si jih je določil sam. Nihče drug na svetu ni bil zaradi njih posebej zaskrbljen. Žena ne. Otroci ne. Organizator ne. Verjetno niti drugi tekmovalci ne.

Vesolje je bilo do Andrejevih 320 vatov popolnoma ravnodušno. Andrej ne.

Pogledal je Garmin. Še nekaj sekund.

Takrat še ni vedel, da je velik del svojega življenja preživel na podoben način. Gledal je številke in čakal, da mu povedo, kako mu gre.

To je zgodba o tem, kako je prišlo do tega. In o tem, zakaj se ni nikoli zares nehalo.

2

. . .

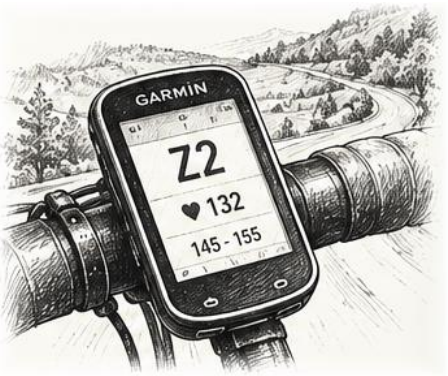
0,9 kilometra.

316 W.

Pred startom je imel za ta del drugačen načrt.

Telo očitno ni dobilo iste verzije.

. . .

Andrej ni bil obseden s številkami.

Vsaj sam tega ni tako razumel.

Številke so bile samo priročne. Ljudje so govorili približno. Številke so povedale, koliko.

V službi je hotel vedeti, koliko podjetje zasluži. Ne približno. Ne po občutku. Hotel je vedeti, kateri izdelek, kateri kupec, kateri trg in kateri strošek. Če sta dva Excelova lista povedala različni zgodbi, ni sklepal, da je resnica nekje vmes. Sklepal je, da eden od njiju laže.

Podobno je bilo doma.

»Koliko me imaš rada?« je nekoč vprašal ženo.

»Kaj?«

»Od ena do deset.«

Bila sta poročena dovolj dolgo, da je vedela, da vprašanje ni šala.

»Osem.«

Andrej je za trenutek molčal.

Osem ni bilo slabo. Pravzaprav je bilo zelo dobro. Toda ena sama meritev brez zgodovinskih podatkov ni povedala ničesar.

»In koliko je bilo lani?«

»Kaj?«

»Da vidiva trend.«

Žena je odložila skodelico.

»Sedem.«

Andrej se je nasmehnil.

To je pomenilo 14,3-odstotno rast. Zakon je bil očitno v odlični kondiciji.

Ni vprašal, ali je metodologija med obdobjema ostala enaka.

To je bila napaka.

3

. . .

1,6 kilometra.

Utrip 162.

Z5.

. . .

Andrej je imel ženo, ki je prav tako rada kolesarila.
Na žalost je kolesarila za užitek.

To je bil problem.

Ko sta prišla do klanca, je prestavila v lažjo prestavo. Če je bil ob cesti lep razgled, se je ustavila. Če je bila utrujena, je vozila počasneje.

Andrej dolgo ni razumel, kaj želi s tem doseči.

»Nič,« mu je nekoč pojasnila. »Lepo mi je.«

To je bil odgovor, s katerim ni znal ničesar početi.

Lepo ni bila merska enota.

Andrej je imel pri užitku podoben problem kot pri treningu. Ni imel cone.

Srčni utrip jih je imel pet. Z1 je bila skoraj počitek. Z2 je bila osnova. Dolga, mirna in disciplinirana. Cona, v kateri si lahko ure vozil in imel občutek, da delaš nekaj koristnega, čeprav nisi dovolj trpel, da bi bilo zares zanimivo.

Z3 je bila že sumljiva. Z4 je pomenila delo. Z5 pa področje, kjer se človek začne pogajati sam s sabo in preverjati, koliko intervala je še ostalo.

Andrej je imel Z2 rad. Predvsem v teoriji. V praksi je imel vsak klanec neprijetno navado, da jo je spremenil v Z4.

Garmin je to pokazal brez sočutja.

Tudi britje nog je imelo cone, le da jih Garmin ni poznal.

Britje samo po sebi ni bilo zapleteno. Zapleteno je bilo določiti, kje se noga konča.

Do roba kolesarskih hlač je bilo estetsko logično. Do dimelj funkcionalno. Naprej je stvar postala predmet raziskave.

Izbira ni bila samoumevna. Manj dlak je pomenilo manj dlak. Ni pa bilo povsem jasno, ali je v območju, kjer se telo več ur drgne ob sedež in oprijeta oblačila, manj vedno tudi bolje.

Andrej je zato pristopil konservativno. Do dimelj.

Z možnostjo kasnejše optimizacije.

Žena ni želela sodelovati v razpravi o metodologiji.

4

. . .

2,4 kilometra.
Andrej je pomislil, da bi sinu ta klanec pravzaprav ustrezal.
Sin o tem še ni nič vedel.

. . .

Imela sta tri otroke.

Sin je bil star dvaindvajset let in je kazal nekaj zanimanja za kolesarjenje. Andrej je v tem videl projekt. Sin ne.

Sin je študiral, delal, služil svoj denar, imel prijatelje, načrte in vse druge stvari, ki jih imajo dvaindvajsetletniki, preden ugotovijo, da bi morali poznati svoj FTP.

Andrej mu je občasno razlagal, da ima talent. To je pomenilo, da je bil mlad, lahek in da je nekoč brez treninga precej hitro prišel na vrh klanca.

Sin je menil, da ima v življenju trenutno pomembnejše cilje. Andrej je to razumel. Teoretično.

Kljub temu ga je skoraj vsak konec tedna vprašal: »Greva jutri en krog? Čisto na izi.«

V družini so vsi vedeli, da izraz čisto na izi nima nobene pravne veljave.

Hčerki sta bili glede kolesarjenja bistveno bolj jasni. Sovražili sta ga.

Nista sovražili samo kolesarjenja. Sovražili sta kolesa, pogovore o kolesih, avtomobile s kolesi na strehi, dopuste, pri katerih so bila kolesa kakorkoli omenjena, in vprašanje: »A bi šli danes mogoče en majhen krog?«

Za to je bil kriv njun oče.

Nekoč ju je namreč spravil na električni kolesi. Električno kolo je predstavil kot dokaz, da bo izlet lahek.

Štiri ure pozneje sta razumeli, da elektrika ne more rešiti vseh problemov človeštva. Predvsem ne očeta.

Andrej je dogodek pozneje opisoval kot »prav lušten družinski izlet«. Hčerki sta ga opisovali drugače.

Tako je nastal eden redkih družinskih sporov, pri katerem čas ni zacelil ran.

Andrej je kljub temu še vedno verjel, da bi lahko poskusili ponovno.

Z drugimi kolesi.

Shih tzu je vse to stoično prenašal. Andreja je imel rad predvsem zato, ker mu je pod mizo skrivaj dajal svojo hrano.

To je bil eden redkih odnosov v hiši, ki ni potreboval dodatnih podatkov.

5

. . .

3,1 kilometra.
310 W.
Če bi bilo kolo lažje za dvesto gramov …
Trenutno težava verjetno ni bila kolo.

. . .

Andrej je imel izobrazbo iz financ.
To je pomemben podatek.

Brez njega bi lahko bralec nekatere njegove odločitve napačno razumel kot impulzivne nakupe.

Niso bile.

Bile so investicije.

Ko je kupoval karbonske obroče, ni gledal samo cene. Gledal je življenjsko dobo, število voženj na leto, prihranek mase, aerodinamični učinek in preostalo vrednost.

Na koncu je skoraj vedno prišel do istega zaključka. Dražja stvar je bila dolgoročno racionalnejša. MBA mu je pri tem zelo pomagal.

Njegova žena je denar še vedno merila v evrih. Andrej ne več.

Dopust je bil Dura-Ace. Visoke grede so bile karbonski obroči. Nova spalnica je bila ultra lahek karbonski okvir.

Majhen servis avtomobila je bil par dobrih pnevmatik. Nov pralni stroj je bil merilnik moči. Prenova kopalnice je bila že celo kolo.

Sistem je imel eno pomanjkljivost. Deloval je samo v eno smer.

Ko je Andrej kupil karbonske obroče za ceno dveh visokih gred, ni nikoli rekel: »Pravkar sem zapravil dve visoki gredi.« To bi bilo absurdno.

Pri poslovnih financah je zagovarjal transparentnost.

Doma je bila cena kolesarske opreme pogosto poslovna skrivnost.

6

. . .

3,9 kilometra.

307 W.

Zadrga dresa je bila odprta za tri centimetre.

Andrej ni vedel, koliko vatov ga to stane.

. . .

Andrej se ni ukvarjal z modo. To je pogosto poudaril.

Imel pa je šest kolesarskih dresov, štiri pare hlač, tri brezrokavnike, dve jakni, rokavčke, nogavčke, podmajice različnih debelin in predal nogavic, pri katerih je znal pojasniti namen vsakega para.

To ni bila moda. To je bil sistem.

Kolesarska oblačila so imela še eno zanimivo lastnost. Manj materiala je pogosto pomenilo višjo ceno. Andreju se to pri običajnih oblačilih ni zdelo logično. Pri kolesarskih popolnoma.

Tudi nogavice so morale biti prave višine. Andrej ni znal natančno pojasniti, zakaj. Vedel pa je, kdaj so bile napačne.

To je bilo dovolj.

7

. . .

4,4 kilometra.
314 W.
Iz pogona je prihajal rahel šum.
Morda veriga. Morda samo Andrej.

. . .

Andrej je nekoč verigo namazal z oljem.
To so bili preprostejši časi.

Potem je izvedel za vosek.

Vosek je imel manj trenja.

Manj trenja je pomenilo več vatov na zadnjem kolesu.

Koliko več, ni bilo povsem jasno. Dovolj.

Najprej je bilo treba verigo popolnoma razmastiti.

Popolnoma je pomembna beseda.

Andrej je kupil razmaščevalec. Potem alkohol. Potem posodo. Potem drugo posodo, ker prva ni bila primerna.

Na neki točki je bila na kuhinjskem pultu veriga v tekočini in primerni posodi. Žena je prišla v kuhinjo. Pogledala je verigo. Pogledala je Andreja.

»Kaj delaš?«

»Razmaščujem.«

»Zakaj?«

»Zaradi voska.«

Žena je nekaj časa molčala.

»V redu.«

To ni pomenilo, da razume. Pomenilo je, da je poročena dovolj dolgo.

8

. . .

4,9 kilometra.

317 W.

Kolesar pred njim je vstal iz sedeža. Andrej ni.

Dobro. Nadaljujemo.

. . .

Andrej je bil za Rogliča.

Tudi Pogačarja je imel rad.

To je vedno poudaril, preden je povedal, da je za Rogliča.

Ni znal dobro pojasniti zakaj. Morda zato, ker je bil Roglič prvi. Morda zato, ker je prišel v kolesarstvo pozno. Morda zato, ker je tolikokrat padel. Predvsem pa je bil starejši.

To se je Andreju zdelo pomembno.

V Pogačarja se namreč ni mogel projicirati.

Pogačar je bil mlad, lahek in strašansko hiter. To Andreju ni ponujalo ničesar. Če je Pogačar napadel najboljše kolesarje sveta in jih pustil za sabo, iz tega Andrej ni mogel izpeljati nobenega uporabnega zaključka zase.

Roglič pa je bil druga zgodba.

Roglič je začel pozno. Roglič je padal. Roglič je izgubljal in se vračal. Roglič je postajal po profesionalnih kolesarskih merilih star.

Andrej je v tem videl znanstveno podlago za optimizem.

Trikrat na leto je tudi televizija v hiši izgubila svojo običajno funkcijo.

Giro. Tour. Vuelta.

Takrat televizija ni bila več splošni družinski medij. Takrat je bila Eurosport.

Daljinec je sicer še vedno deloval. Tehnično. Za katerikoli drug program pa ne.

Dopoldne prenos. Popoldne prenos. Zvečer analiza. Andrej je poznal klance, favorite, pomočnike in načrte ekip, ki jih njihove ekipe pogosto niso izvedle.

Klasike so bile nekoliko drugačne. Bile so enodnevne, zato jih Andrej ni štel med večje posege v družinsko življenje.

Družina jih je.

Včasih je bila na isti dan pomembna družinska obveznost. Takrat je nastopilo vprašanje logistike: ali se etapo gleda na telefonu, ali se obisk prestavi, ali pa se človek več ur uspešno izogiba rezultatu in zvečer pogleda posnetek.

Tretja možnost je bila teoretično najlepša.

V praksi je Andrej praviloma vedel rezultat še preden je prišel domov.

Tour 2020 ga je prizadel. To je bilo nekoliko nenavadno, ker na Touru 2020 ni nastopal.

Slovenec je zmagoval Tour de France.

Napačen Slovenec.

Tega seveda ni bilo dovoljeno reči. Pogačar ni naredil nič narobe. Nasprotno. Naredil je vse prav.

To je bil problem.

Z leti je Pogačarja občudoval vedno bolj. Toda Roglič je ostal njegov.

Pogačar mu je kazal, kaj zmore popoln kolesar.

Roglič mu je kazal nekaj bistveno uporabnejšega.

Da mogoče še ni prepozno.

To je bila seveda neumnost.

Andrej je to razumel.

Teoretično.

Naslednje jutro je naredil petkrat pet minut.

9

. . .

5,2 kilometra.

319 W.

Za ta naklon bi bilo drugo kolo morda primernejše.

Na srečo ga je imel.

. . .

Andrej je imel več kot eno kolo.

To se mu ni zdelo nenavadno.

Eno je bilo cestno. Drugo gravel.

Potem je potreboval boljše cestno.

Staro cestno je bilo še vedno dobro, zato ga seveda ni bilo smiselno prodati.

To bi pomenilo izgubo vrednosti.

Potem je obstajalo kolo za slabo vreme. In kolo, ki ga je bilo škoda voziti v slabem vremenu.

Kolo za trenažer. Kolo, ki ga je bilo škoda dati na trenažer.

Trenažer je imel eno posebnost. Na njem čas ni tekel normalno. Prvih dvajset minut je trajalo dvajset minut. Naslednjih dvajset približno pol ure. Ura je imela faktor 1,5.

Andrej za pojav ni našel znanstvene razlage. Garmin ga je kljub temu zabeležil.

Žena mu je s parnim likalnikom in sesalcem občasno ustvarjala posebej zahtevne razmere za trening doma.

Vsako kolo je imelo jasno funkcijo.

Vsaj Andreju.

Žena je nekoč vprašala:

»Koliko koles pa človek sploh potrebuje?«

Andrej je poznal staro kolesarsko pravilo N + 1.

Pravilno število koles je bilo torej eno več od števila, ki si jih že imel.

Obstajala je samo ena omejitev.

Maksimalno število koles je bilo D – 1, pri čemer je bilo D število, ob katerem je partner zahteval ločitev.

Andrej je imel MBA.

Razumel je upravljanje tveganj.

Zato ženi nikoli ni povedal vrednosti N.

Koles ni zbiral. Diverzificiral je vozni park.

10

. . .

5,4 kilometra.
Na hrbtu kolesarja pred njim je bila številka.
Uvrstitev ni bila pomembna.
Andrej je številko vseeno pogledal.

. . .

Andrej ni dirkal zaradi uvrstitve.

To je pogosto povedal.

Dirkal je zaradi sebe. Zaradi izkušnje. Zaradi vzdušja. Zaradi tega, da vidi, kaj zmore.

Uvrstitev ni bila pomembna.

V Dolomitih je bil 999.

To je bilo pomembno.

Devetsto devetindevetdeseto mesto na kolesarski dirki ni posebej dober rezultat. Tega se je Andrej zavedal.

Toda 999 je imelo eno izjemno lastnost. Imelo je tri številke. 1001 jih je imelo štiri.

Matematično je bila razlika med njima zanemarljiva. Psihološko je bila ogromna.

Človek na 999. mestu je bil med prvimi tisoč. Človek na 1001. mestu ni bil. Med njima je bil samo en človek. In cel svet.

Na Franji je bila stvar drugačna. Tam se je vozilo hitro. Zelo hitro.

Okoli Andreja je bilo veliko ljudi, oblečenih v oprijeta sintetična oblačila, ki so v ponedeljek zjutraj morali nazaj v službo. Nekateri so imeli otroke. Nekateri hipoteke. Nekateri vodstvene funkcije. Skoraj vsi so imeli razlog, da bi se izogibali padcu pri petdesetih kilometrih na uro.

Kljub temu so se prerivali za kolo človeka pred sabo, ker je bilo tam nekaj vatov manj zračnega upora.

Pred startom si je Andrej vedno rekel, da bo previden. Družino ima. Službo ima. Ničesar mu ni treba dokazovati.

Potem je počila grupa. Pred njim je nastala luknja treh metrov.

Andrej je vedel, da bi bilo racionalno pustiti skupino oditi.

Tri metre je zaprl.

Na cilju ga je žena vprašala: »A si zadovoljen?«

»Sem.«

»Super.«

Andrej je pogledal rezultate.

»Samo tale pred mano …«

Žena je odšla.

Vedela je, da odgovor še ni bil dokončen.

Andrej je povečal tabelo.

Človek pred njim je bil dve leti mlajši.

To je nekoliko spremenilo stvar.

11

. . .

5,5 kilometra.

323 W.

Človek približno petdeset metrov pred njim.

Ni vedel, kdo je. Bil je pred njim. To je bilo dovolj podatkov.

. . .

Andrej je imel Stravo.

Seveda jo je imel.

Strava je bila socialno omrežje za ljudi, ki se niso želeli pogovarjati o sebi, ampak so kljub temu želeli, da vsi vedo, kaj so počeli v nedeljo dopoldne.

Andrej tam ni iskal prijateljev.

Iskal je segmente.

Segment je bil kos ceste, ki ga je nekdo nekoč označil od ene točke do druge in s tem popolnoma običajen klanec, ovinek ali gozdno cesto spremenil v tekmovanje.

To je bil izjemen izum.

Človek je lahko šel sam na kolo in kljub temu izgubil proti tristotim ljudem.

Na pomembnih segmentih Andrej ni imel velikih iluzij. Tam so vozili pravi kolesarji. Mladi. Lahki. Ljudje z več vati na kilogram in bistveno manj obveznostmi.
Nekateri so imeli tudi neznansko srečo. Ravno pravi avtodom pred prvim obročem ali traktor z ogromno prikolico. Drugim je veter vedno pihal v hrbet.
Andrej je znal prepoznati statistične anomalije. Ti segmenti so bili izgubljeni.

Zato je razvil bolj sofisticirano strategijo. Iskal je manj prometne ceste. Slepe doline. Pozabljene vzpone. Asfalt, ki se je končal pri lovski koči.

Če je bilo na lestvici manj kot petdeset ljudi, je postalo zanimivo. Manj kot dvajset je pomenilo priložnost. Manj kot deset pa skoraj investicijsko priporočilo.

Temu Andrej ni rekel izogibanje konkurenci.

Rekel je izbira ustreznega trga.

MBA mu je ponovno prišel prav.

12

. . .

5,8 kilometra.

325 W.

Kolesar pred njim je pridobil nekaj metrov.

Razlika je bila majhna. Zato je bila pomembna.

. . .

Posebno zadovoljstvo mu je predstavljala prva deseterica.

Če nisi imel plačane naročnine, ti je Strava pokazala ravno dovolj lestvice, da si lahko videl sebe, če si bil dovolj dober.

Enajsto mesto zato ni bilo samo eno mesto slabše od desetega.

Enajsti si izginil. Deseti si obstajal.

To je bila bistvena razlika.

KOM je bil nekaj drugega. Pomenil je, da si bil na tistem kosu planeta najhitrejši človek, ki je svojo vožnjo naložil na Stravo.

Andrej je razumel omejitve te definicije. Ni ga motila.

Ko je dobil KOM, ga je nekaj časa gledal. Potem je zaprl aplikacijo. Čez nekaj minut jo je ponovno odprl.

KOM je bil še vedno tam.

Dobro.

Težava s KOM-i ni bila v tem, da jih je bilo težko dobiti. Težava je bila, da so živeli.

Nekje zunaj je vedno obstajal mlajši človek s kolesom. In telefonom.

Zato je imel Andrej do elektronske pošte nekoliko zapleten odnos.

Večina sporočil ga ni vznemirjala. Potem pa je zagledal Stravo.

»Uh oh! Janez just stole your KOM.«

Srce je reagiralo hitreje kot razum.

Nekdo mu je nekaj vzel. Na javni cesti. Kar nikoli ni bilo njegovo. In za kar ni vedel nihče v njegovi družini.

Andrej je odprl segment. Pogledal človeka. Starost. Kolo. Čas. Razliko.

Tri sekunde.

Tri.

To ni bila izguba KOM-a.

To je bil poziv.

Žena ga je vprašala, kam gre.

»Malo na kolo.«

»Saj si bil zjutraj.«

»Samo na izi.«

Andrej je vzel čelado.

Nekaterih stvari doma ni bilo smiselno razlagati.

13

. . .

6,1 kilometra.

326 W.

Andrej je segel v žep.

Gel ali riž.

Izbral je gel.

. . .

Andrej se je nekoč vprašal, ali bi mu doping pomagal.

Seveda bi mu.

To je bil prvi zaključek.

Drugi je bil, da je prepovedan.

Tretji, da bi bilo precej nerodno razlagati družini, zakaj je rekreativni kolesar iz Loške doline suspendiran za dve leti.

Odločil se je za legalno pot.

Izkazalo se je, da tudi ta ni poceni.

Energijski gel je stal približno dva evra. Na dolgi vožnji jih je potreboval več.

To ga je motilo. Ne športno. Finančno.

Pogledal je sestavo.

Maltodekstrin. Fruktoza. Voda. Elektroliti.

Andrej je imel MBA.

Ni potreboval dolgo, da je ugotovil, da dva evra ne plačuje za maltodekstrin.

Plačeval je za majhno vrečko in človeka, ki je nanjo narisal strelo.

Odprl je Excel. Najprej je naredil svoj gel.

Prva verzija je bila pregosta. Druga preredka. Tretja je imela pravo razmerje ogljikovih hidratov, vendar je bila po okusu podobna nečemu, s čimer bi lahko odstranjeval vodni kamen.

Andrej jo je ocenil kot napredek.

Potem je prišel riž. Riž je bil skoraj idealen. Poceni. Predvidljiv. Veliko ogljikovih hidratov. Težava je bila embalaža. Profesionalci so imeli lepo zavite riževe ploščice. Andrej je imel aluminijasto folijo.

Rezultat je bil prehransko ustrezen in vizualno sumljiv.

Nato je dodal penice. To je odprlo novo raziskovalno področje.

Na neki točki ni bilo več povsem jasno, ali pripravlja športno prehrano ali sladico za otroški rojstni dan.

Andrej te razlike ni videl kot bistvene. Pomembni so bili grami ogljikovih hidratov.

Sčasoma je sistem izpopolnil. Na dolgih vožnjah ni več jedel, ko je bil lačen. Jedel je, ko je bilo treba.

Lakota je bila občutek. Ogljikovi hidrati na uro so bili podatek.

Tudi kofein je bil legalen. To ga je razveselilo.

Nenadoma je imel doma maltodekstrin, fruktozo, kofein, elektrolite, tehtnico, merilne posode in več vrečk belega prahu.

Vse je bilo popolnoma dovoljeno. Tega na prvi pogled ni bilo mogoče ugotoviti.

Žena je nekoč odprla omaro.

»Kaj je to?«

»Ogljikovi hidrati.«

Pogledala ga je.

»V redu.«

Zaprla je omaro.

V dolgoletnem zakonu se človek nauči, katerih odgovorov ni treba dodatno preverjati.

Andrej je bil čist športnik.

Kuhinja nekoliko manj.

14

. . .

6,7 kilometra.
Utrip je bil tam, kjer ga ni želel videti.
Garmin tega ni komentiral.
Samo pokazal je številko.

. . .

Andrej je prebral, da profesionalni kolesarji trenirajo na višini.

To je bilo logično.

Na višini je manj kisika. Telo se prilagodi. Potem prideš nazaj v dolino in si hitrejši.

Vsaj približno tako je razumel prvih šest člankov.

Sedmi je stvar nekoliko zapletel. Osmi je trdil nekaj drugega.

Andrej je odprl Excel.

Najprej je raziskal višinski šotor.

Cena ni bila zanemarljiva. Toda če bi ga uporabljal pet let, je bila cena na noč že precej boljša. Če bi ga uporabljala tudi žena, bi se investicija amortizirala skoraj dvakrat hitreje.

To ji je povedal.

»Zakaj bi jaz spala v višinskem šotoru?«

»Ker ga potem uporabljava oba.«

To ni odgovorilo na njeno vprašanje.

Potem je našel cenejšo možnost. Lahko bi preprosto več časa preživela v hribih.

To je bilo všeč tudi ženi.

Dokler ni ugotovila, da Andrej pod izrazom preživeti čas v hribih ni razumel sprehodov, kosil in gledanja gora.

Razumel je hematološko adaptacijo.

Zvečer je gledal pulzni oksimeter. Naslednje jutro spet. Po treh dneh je imel graf.

Žena je imela dopust.

Vsak je dobil tisto, po kar je prišel.

Andrej je nato ugotovil, da je mogoče nastanitve vrednotiti tudi v metrih nad morjem na evro.

Hotel ob morju je bil s tega vidika katastrofalna investicija.

Apartma na 1.800 metrih pa športna infrastruktura.

15

. . .

6,9 kilometra.

Medvedovo črevo.

Andrej je pomislil na maso, ki je zjutraj ni mogel optimizirati.

. . .

Najbolj strmemu delu Strme rebri so domačini rekli Medvedovo črevo.

Andrej ni vedel natančno zakaj.

Cesta se je zvijala skozi gozd, ozka in neprijetna, kot nekaj, skozi kar bi bilo bolje iti v nasprotni smeri.

Ime se mu je zdelo posrečeno.

Tistega jutra še posebej.

Na Medvedovo črevo je namreč prišel s polnim lastnim.

Garmin je kazal naklon. Pedala so merila vate. Srčni merilnik je kazal utrip. Samo črevo ni imelo senzorja.

Naslednje jutro je Andrej stopil na tehtnico pred obiskom stranišča.

Potem je šlo vse ven.

Veliko.

Stopil je na tehtnico še enkrat.

Razlika je bila jasna.

Toliko dodatne mase je prejšnji dan vlekel skozi Medvedovo črevo.

Ni čutil olajšanja.

Čutil je jezo.

Začel je računati.

Karbonski obroči so stali približno toliko in prihranili toliko gramov. Lažji sedež je bil nekoliko boljši. Titanovi vijaki so bili že precej slab poslovni primer.

Potem se je spomnil na klistir.

Klistirja ni naredil.

To je treba povedati.

Toda kot človek, ki je spoštoval podatke, ni mogel ignorirati tehnologije samo zato, ker mu njena uporaba ni bila všeč.

Na prvi izračun je bilo razmerje med izgubljeno maso in vloženim evrom izjemno.

Pravzaprav tako dobro, da bi se morala kolesarska industrija zamisliti.

Predstavljal si je oglas:

ULTIMATE RACE DAY WEIGHT OPTIMIZATION.

Zero carbon. Zero rotating mass. Maximum evacuation.

Morda bi lahko naredili aero različico.

Tu je nehal razmišljati.

Nekatere ideje je bilo bolje ustaviti dovolj zgodaj.

Njegov prebavni trakt je imel od vseh nadgradenj najboljše razmerje kilogram na evro.

Težava je bila samo timing.

V poslu bi temu rekli problem logistike.

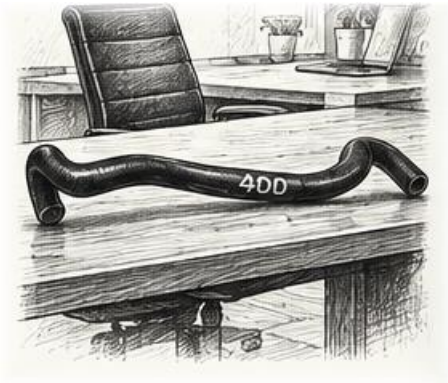
Andrej je potegnil vodo.

16

. . .

7,2 kilometra.
Cesta se je postavila bolj pokonci.
Andrej je za nekaj sekund nehal računati.
Potem je spet začel.

. . .

Sestanek je trajal že dve uri. Govorili so o lastništvu, odgovornosti, prihodnjih investicijah in ljudeh, katerih službe so bile odvisne od odločitev v tej sobi.

Andrej je poslušal.

Potem je za trenutek pogledal človeka nasproti sebe.

Imel je ozka ramena.

Andrej je imel na novem kolesu krmilo širine 400 milimetrov. Prejšnje je bilo 420.

Štiristo je bilo verjetno bolj aerodinamično.

Vprašanje je bilo, koliko.

Če bi bila razlika samo dva vata pri štiridesetih kilometrih na uro, to na Strmi rebri tako ali tako ne bi pomenilo ničesar, ker tam ne vozi štirideset.

Po drugi strani je bil položaj rok bolj zaprt.

Morda bi moral pogledati kakšno študijo.

»Andrej?«

»Prosim?«

»Kaj meniš o predlogu?«

Andrej je pogledal dokument.

»Mislim, da potrebujemo več podatkov.«

To je skoraj vedno mislil.

17

. . .

7,7 kilometra.
Številke niso več pomagale.
Ostalo je samo poganjanje.
Andrej je pritisnil.

. . .

Strma reber ni bila več abstraktna.
Bila je cesta pod njim, gozd ob njem in številke pred njim.

Andrej je vedel, da zadnjih nekaj minut ne bo več mogoče veliko optimizirati. Kolo je bilo, kakršno je bilo. Telo je bilo, kakršno je bilo. Črevo prav tako.

Ostalo je samo poganjanje.

To je bil eden redkih trenutkov, ko analiza ni več pomagala.

Številke so prihajale šele za dejanjem.

Pritisnil je.

Ni razmišljal o Dura-Aceu, spalnici, Rogliču, Pogačarju, visokih gredah, otrocih, investicijah ali višinskem šotoru.

Nekaj minut je samo vozil.

Na cilju je pogledal Garmin.

Seveda ga je.

Rezultat je obstajal.

To je bilo dovolj, da je bil svet spet razumljiv.

Kasneje je rezultat razstavil na dele. Moč. Utrip. Kadenca. Razmerje leve in desne noge. Teža. Pogoji. Možni prihranki. Kaj bi naredil drugače.

Žena ga je vprašala, ali je zadovoljen.

Andrej je rekel, da je.

Tokrat je skoraj mislil resno.

18

. . .

8,2 kilometra.
Andrej nekaj sekund ni pogledal Garmina.
Ko je to opazil, ga je pogledal.

. . .

Čez nekaj časa sta šla z ženo na kolo.
Brez cilja.

Andrej Garmina ni vklopil.

Sprva ga je to motilo.

Potem nekoliko manj.

Ustavila sta se, ker je bil lep razgled.

Žena ni vprašala za povprečno hitrost. Andrej je ni povedal.

Ko sta prišla domov, sta sedela pred hišo. Kolesi sta bili naslonjeni na zid.

Andrej ni vedel, koliko kilometrov sta naredila.

To je bilo novo.

Žena je pila kavo.

»Lepo je bilo,« je rekla.

Andrej je pogledal proti gozdu.

»Ja.«

Ničesar ni dodal.

Ni vprašal za višinske metre. Ni omenil, da je imela zadnja pnevmatika verjetno 0,3 bara premalo.

Samo sedel je.

Morda je končno razumel.

Morda vseh stvari res ni bilo treba izmeriti.

Žena ga je pogledala.

»Kaj razmišljaš?«

»Nič.«

To je bilo skoraj res.

Potem je nekaj časa molčal.

»Mimogrede.«

»Ja?«

»Če bi morala oceniti današnji izlet od ena do deset?«

Žena je zaprla oči.

»Devet.«

Devet.

Prejšnji skupni izlet je ocenila z osem.

Trend je bil pozitiven.

19

. . .

8,5 kilometra.
Cilj.
Andrej je pritisnil STOP.
Meritev je bila shranjena.

. . .

Naslednje jutro je Andrej ob 6.43 sedel v kuhinji. Hiša je bila tiha.
Skuhal si je kavo.

Ni tehtal zrn.

Tudi to je bilo novo.

Skozi okno je gledal proti gozdu in razmišljal o včerajšnjem dnevu.

Morda je žena vendarle imela prav.

Morda ni bilo treba vsega meriti.

Morda je bilo včasih dovolj, da greš.

Da si tam. Da ti je lepo.

Telefon je zavibriral.

Andrej ga je pogledal.

VAŠE NAROČILO JE BILO ODPOSLANO.

Za trenutek ni vedel, kaj je naročil.

Potem se je spomnil.

Novi merilnik moči.

Dvostranski. Natančnost ±1 %.

Andrej se je nasmehnil.

Stari je imel ±2 %.

Če ima človek en merilnik moči, želi vedeti, koliko vatov proizvaja.

Če ima dva, želi vedeti, kateri laže.

Če ima tri, je že ustanovil majhen inštitut.

INŠTITUT ZA NEPOMEMBNE MERITVE

Avtobiografska parodija o človeku, ki je hotel
življenje razumeti skozi številke.

Nekatere je našel v poslovnih poročilih.
Nekatere na Garminu.
Nekatere na tehtnici pred in po obisku stranišča.

Nobena mu ni povedala vsega.

Zato jih je potreboval vedno več.

Knjiga ima 19 poglavij.
Strma reber ima 19 serpentin.

Avtor tega sprva ni načrtoval.

Potem je podatek opazil.

Od takrat naprej je načrtoval.

ChatGPT

O avtorju

Marko Žnidaršič ni Andrej.

Andrej tudi ni povsem izmišljen.

Večina dogodkov v tej knjigi se je v neki obliki zgodila.

Nekateri Marku.

Nekateri ljudem okoli njega.

Nekateri so se zgodili šele, ko jih je bilo treba napisati.

Kolikšen delež Andreja je Marko, ni bilo mogoče zanesljivo izmeriti.

To ga moti.

O nastanku knjige

To knjigo je napisal človek s pomočjo umetne inteligence.

Človek je prispeval življenje.

Kolesa. Ženo. Otroke. Službo. Strmo reber. Merilnike moči. Excel. Težave s prebavo in večino slabih odločitev.

Umetna inteligenca je pomagala ugotoviti, kaj je pri vsem tem primerno za knjigo.

Včasih je predlagala tudi kaj svojega.

Človek je odločil, kaj ostane.

To sodelovanje je delovalo presenetljivo dobro.

Verjetno zato, ker je eden od njiju obseden s podatki.

Drugi pa je računalnik.

Kateri je kateri, naj presodi bralec.